

Маяцитѣ ги правѣтъ обикновенно край брѣговетѣ на моретата и скалиститѣ острови. Тѣ (маяцитѣ) ношно врѣме съ своята свѣтлина показватъ пѣтя на корабитѣ що плуватъ по морето; безъ маяци много кораби щѣхъ да засѣднатъ въ пѣсъка или да се разбиѣтъ у скали.

Нѣ, може-би, ще попитате: „Ами кой пали лампитѣ въ маяцитѣ?“

Отговарямъ: при всѣки маякъ има назначенъ особенъ служителъ — човѣкъ, който да извършва тази работа. Мръкне ли, служителтъ е длъженъ да запали лампата, защото, ако не направи това, много хора би погинжли.

На Ида баща ѝ — Робертъ Мамнингъ, билъ служителъ при единъ такъвъ маякъ, направенъ на малкъ скалистъ островъ, който се намиралъ два часа на разстояние отъ брѣгътъ до *Нова-Англия*. За да може да прѣкара добръ въ това усамотено мѣсто, Робертъ взелъ съ себе си своята малка дъщеря Ида.

Тукъ на Ида отпърво било мъчно, нѣ отпослѣ тя навикнѣла на този усамотенъ животъ, защото отъ една страна тя си играяла съ котенцата и кученцата, що се намирали въ маяка, отъ друга — баща и ѝ много обичалъ; а всичко туй ѝ накарало да забрави живота що прѣкарвала въ своето родно мѣсто.

Единъ день станжло нужда, щото на Ида баща ѝ да иде на брѣга на Нова-Англия да купи нищо за ѣдене. На отиванье той, както всѣкога, щѣлъ да вземе и Ида съ себе си; нѣ, като било морето тихо и като мислелъ да се върне скоро, този пѣтъ ѝ оставилъ. Та и Ида не искала да иде. Тя увѣрявала баща си, че отъ нищо не се бои, макаръ да остане самичка на острова. „Тате, казвала тя, остави ме, остави ме тукъ, азъ се не боѣ отъ нищо! До като си дийдешъ, азъ ще се катерѣ по скалитѣ; ще гледамъ какъ бѣгатъ облацитѣ и ще си играѣ съ котенцатата“.

Слѣдъ тѣзи думи на Ида, баща ѝ ѝ цѣлунжлъ, седнжлъ на лодката и отпѣтувалъ къмъ брѣга.